

ת"פ 19755/07/12 - מדינת ישראל נגד שלמה אטיאס

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 19755-07-12 רשות המיסים, היחידה המשפטית אזור מרכז ותיקים מיוחדים נ' קנרש ואח'

בפני כבוד השופטת נחמה נצר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	שלמה אטיאס

החלטה

בשלהי דיון שהתקיים בפניי ביום 23.10.15, הודיעה המאשימה כי סיימה להביא ראיותיה.

לאחר שנשמעה הצהרה זו, הודיע בא כח הנאשם 3, כי מרשו יעתור לזיכויו על אתר מאחר ולשיטתו, אשמתו לא הוכחה, אף לא לכאורה.

בהחלטה שניתנה באותו מועד, קבעתי, כי הנאשם 3 יגיש טיעוניו בכתב, והוא עשה כן.

משהוגשו טיעוניו, הוריתי למאשימה להשיב בכתב ולאחר מכן, אף ניתנה לנאשם 3 הזכות להשיב לכך.

בטרם אתייחס לטענותיו של הנאשם, אסקור בקצרה את הכללים החקיקתיים והפסיקטיים הרלוונטיים להכרעה בטענת הנאשם.

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982, מורה כך :

"נסתיימה פרשת התביעה, ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין...".

פסק הדין המנחה הנוגע לטענת "אין להשיב לאשמה" הוא פסק דינו של כב' השופט שמגר (כתוארו אז) כפי שניתן בע.פ. 732/76 **מדינת ישראל נגד כחלון** פד"י לב (1) 170 במסגרתו נקבע בין היתר כך:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה, אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום.

עמוד 1

ראיות בסיסיות לעניין זה, אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא, כדברי בית המשפט העליון בע"פ. 28/49 (היועץ המשפטי נגד חסין אסעד חמדן, פד"י ב(1), 837) ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות מן התביעה לנאשם. לעניין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן, מן הראוי להוסיף, כי יתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור... אך מובן הוא, כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן יזקק בית המשפט בשלב של תום פרשת התביעה לעניין האמינות, הן חריגות ומכאן שגם ההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות...

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום...

(שם, בעמ' 179 - 180) (ההדגשות אינן במקור - נ.נ.).

בבש"פ 153/95 **רחאל נ. מדינת ישראל**, פד"י מט(2), 221, נדרש בית המשפט העליון לאבחנה המתבקשת בין "ראיות לכאורה" לצורך החלטה בנושא מעצר עד לתום ההליכים לבין "ראיות לכאורה", לצורך הטענה כי אין להשיב לאשמה וכך נקבע, שם, בין היתר:

"ראיות לכאורה על פי סעיף 158 לחוק משפיעות על סדר הדין הפלילי בלבד, במובן זה, שקיומן מעביר לנאשם את נטל הבאת הראיות, אך אינו מעביר על שכמו את נטל השכנוע הנותר תמיד על התביעה.. לנוכח ההשלכה המוגבלת של ראיות לכאורה על הכרעת הדין, נקבע כי די בראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוונטי, וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או סותרות אותן"

(שם, בעמ' 225) (ההדגשות אינן במקור - נ.נ.).

ניתן בהחלט לומר כי לצורך הכרעה בטענת אין להשיב לאשמה, על בית המשפט לבחון האם בהנחה שהתשתית הראייתית שהונחה בפניו, תזכה במלוא האמון והמשקל, האם יהיה בה כדי לבסס הרשעה של הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

בשלב זה, בית המשפט אינו שוקל שיקולי מהימנות או משקל והוא אינו רשאי להעריך אמינות הדברים.

בית משפט יטה לקבל טענה כי אין להשיב לאשמה, רק כאשר הראיות שהובאו להוכחת אשמתו של הנאשם, הינן בלתי סבירות בעליל, עד כי כבר בשלב זה, בית המשפט יכול לומר בבטחה, כי אין בתשתית זו כדי להוות בסיס להרשעה.

בעניין **אהרון חסין נ. מדינת ישראל** (בש"פ 4192/97, עליון 27.7.97) נקבע כי בו בזמן שלצורך דחיית טענה כי אין להשיב לאשמה, די בראיות המספיקות להעברת נטל הבאת הראיות, אין הדבר כך לצורך הצדקת מעצר עד תום ההליכים שאז נדרש כי הראיות לכאורה יניחו מסד ראיתי ולו לכאורי העשוי להביא, בסופו של הליך, להרשעת הנאשם.

הנאשם טען כי המאשימה לא הוכיחה ולו לכאורה אף לא אחת מהטענות כפי שהן עולות מכתב האישום.

לשיטתו, לא הוכח כי הינו מנהל של חברת אוסקר אנרגיה בע"מ. לא הוכח כי קשר קשר עם הנאשמים האחרים ומנהלי החשבונות בפגישה שנערכה בתחילת שנת 2011 כמפורט בסעיף 5 לאישום הראשון, וכל שכן, שלא הוכח, כי פעל לקבלת חשבוניות פיקטיביות, לרישומן בספרי הנהלת החשבונות של החברה וכן לניכוי בדיווחי החברה לרשות המיסים.

בהידרשו לעדויות שהציגה המאשימה, מנה הנאשם את עדותם של עד התביעה רפי אזולאי, עדותו של אלעד אזולאי, עדותה של הגב' אילנית גיטקר וכן את העולה מחקירתו של מורגנשטיין דוד.

המאשימה בתגובתה מציינת כי מלבד העדים שמנה הנאשם, יש לתת הדעת גם לעדותה של הגב' פאני חלפון, לעדות הגב' אירנה פרץ, לעדותו של מר משה אוסקר וכמו כן להודעות שמסרו הנאשמים 1 ו-2 מחוץ לכותלי בית המשפט.

כמו כן, הופנתה תשומת הלב לתוכן של שיחות מושא האזנות סתר.

עיינתי ושבתי ועיינתי בעדויות העדים שאוזכרו בטיעוני הנאשם, כמו גם בטיעוני ב"כ המאשימה ובאתי לכלל דעה כי יש באלו כדי להניח תשתית ראיתית ולו "דלה" להוכחת המיוחס לנאשם.

ראשית יש לומר כי מטבעם של הליכים האוחזים מספר רב של אישומים, כי התמונה הראיתית, בסופו של יום, הינה מצרף ומארג של ראיות העולות לכדי תמונה מרשיעה.

במצב דברים זה, יתכן ועדויות הנאשמים 1 ו-2 ו/או העדים שיובאו מטעמם, יהיה בהם כדי להשלים, לחדד ולהדגיש את שעלה בידי המאשימה להניח ולו באופן ראשוני, במסגרת הראיות שהובאו מטעמה. כך למשל, לעניין טענתו של הנאשם כי לא הוכח שהוא פעל כמנהל בחברה הנאשמת מס' 6 (אוסקר אנרגיה בע"מ) צריך לומר כי אמנם, עפ"י חלק מהעדויות שנשמעו, יתכן והנאשם 3 לא היה "הרוח החיה" ולא שימש כ"מוציא המביא" בשם הנאשמת. אולם, בשלב זה, לא ניתן להתעלם מאמירות ברורות שנשמעו מפיו שלא אחר מאשר הנאשם 2, אשר במקומות שונים ובהקשרים שונים, ציין ושב וציין כי הנאשם 3 ניהל את חברת אוסקר אנרגיה.

בדומה לכך, השגות הנאשם 3 באשר לאפשרות הרשעתו בעבירה שעניינה קשירת קשר לביצוע פשע בזיקה לפגישה שהתקיימה בראשית שנת 2011 בנוכחות מנהלי החשבונות של אוסקר אנרגיה, אלה מצריכות הערכה שיפוטית נורמטיבית בנוגע לאמינות העדים, מהימנות עדותם, כמו גם למשקל הראיתי של אותה תשתית.

כפי שהובא לעיל ובהרחבה, לצורך הכרעה בטענת "אין להשיב לאשמה" אל לו לבית המשפט לקבוע מאומה בשאלת אמינות ומהימנות הראיה, כמו גם לעניין משקלה. די בכך שיש בתמונה הכוללת כדי להניח אפשרות למעורבות פלילית של הנאשם, כדי להעביר לפתחו את נטל הבאת הראיות.

מטעמים אלו, לא מצאתי כי נכון יהיה בשלב זה לסקור באופן פרטני את כלל האמירות העשויות "לסבר" את הנאשם 3 ודי בהקשר זה לומר, כי יש בתשתית הראייתית שהוצגה עד כה, כדי להצדיק חיובו של הנאשם 3 להביא ראיות, בפרט כאשר אין להקל ראש באפשרות כי עדויות הנאשמים האחרים ועדויות העדים מטעמם, ישלימו את אשר החסירה התשתית הראייתית שהובאה מטעם המאשימה.

אשר על כן, ומהטעמים אותם מניתי, הנני בדעה, כי אין לקבל טענת הנאשם 3 ודינה להידחות.

טענת הנאשם 3 כי אין להשיב לאשמה- נדחית

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ו, 06 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.